

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Laime, kas nenāk no šīs pasaules,
ir piedāvāta katram, kas tic Kristum.

Reimars A.C.Šulcs

SĀLS UN GAISMA

„Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.” Mateja 5:13, 14

Šī Rakstu vieta ir no Kalna svētrunas. Īpašs ir tas, ka tā seko uzreiz pēc astoņiem svētību pasludinājumiem. Tātad, ja piederam pie svētīgajiem, mēs esam zemes sāls un pasaules gaisma. Ja mēs – kristieši – nedzīvojam kā svētīgie, tad esam līdzīgi pasaulei, mēs neesam ne sāls ar garšu, ne gaisma. Šis ir Jēzus ievads kristietībai visvienkāršākajā, bet tomēr asā veidā.

Ja neesam garā nabagi, ja neraudam par to, par ko Jēzus raud, ja neesam lēnprātīgi, ja neesam izsalkuši un izslāpuši pēc taisnības, ja neesam žēlsirdīgi, sirdskaidri un miera nesēji, ja neesam tā pieķērušies Kristum, lai pasaule mūs vajātu, tad mums nav ne kristietības, ne Kristus mājo mūsos, un mums nav iespaids uz šo pasauli.

Tas, kas nozīmes un godības ziņā Vecajā Derībā ir desmit baušļi, Jaunajā Derībā ir svētību pasludinājumi. Jēzus dzīve ir svētīga dzīve. Apustuļu raksti nav nekas cits, kā viņu aicinājums visiem Dieva bērniem dzīvot svētīgo dzīvi.

Viena no pirmās draudzes vislielākajām problēmām bija tā, ka vienas paaudzes laikā tā bija zaudējusi vīziju par svētību pasludinājumiem. Tā kļuva pasaulīga. Kā Pāvils raksta, pat kristieši ar garīgajām dāvanām sāka rīkoties, domāt un reaģēt kā pasaules cilvēki (1. Korint. 3:3). Kad vecā, miesīgā ādamiskā daba valda kristietī, svētībām viņa sirdī nav vietas. Bet, kad pārsvaru ņem Kristus jaunā dzīve, kristietis kļūst par staigājošu Kalna svētrunu, par sāli un gaismu. Ļaujiet aplūkot svētību galvenās iezīmes.

I. Dzīve saskaņā ar svētībām ir ceļš uz laimi.

Astoņos svētību pasludinājumos ir deviņi „svētīgi” jeb „laimīgi”. Jēzus nāca, lai dotu mums laimes formulu. Vīrs, vai attiktu būt par vīru laimīgai sievai? Sieva, kā tas būtu dzīvot laimīga vīra tuvumā? Vecāki, kā būtu dzīvot kopā ar vienmēr priecīgiem bērniem? Mācītāji, kā būtu, ja katru nedēļu baznīca būtu pilna ar laimīgiem draudzes locekļiem? Ja mūsu kristietība ir Svētā Gara pilna, tad tā tas arī būs, un tā tas bija arī agrīnajā draudzē. Pirmdraudze dzīvoja slavēdama,

priekā un pāriplūstošā pateicībā par spīti visām vajāšanām un materiālajām grūtībām.

Jēzus atklāja mums svētību ceļu, lai mēs varētu būt vislaimīgākie cilvēki pasaulē. Nekas ļaudis nepiesaista vairāk kā laimīgs cilvēks. Kad Svētais Gars nāca pār pirmajiem ticīgajiem, tie bija tik laimīgi, ka pasaule domāja, ka viņi ir piedzērušies, bet daudzi tika vilkti pie Kristus. Tie nepieķērās draudzes programmām, reliģiskiem pasākumiem, skaļai un patīkamai mūzikai vai labiem runātājiem, semināriem un Bībeles programmām. Viņus piesaistīja prieks, kas nenāca no šīs pasaules.

Tālāk pārdomāsim, kas ģeniāls ir astoņās svētībās.

II. Svētības dara mūs laimīgus neatkarīgi no ārējiem apstākļiem.

Jēzus piedāvāja laimi, kas nebija saistīta ar pasaules lietām, darīšanām vai notikumiem. Es uzsveru vēlreiz, ja tu dzīvo saskaņā ar svētību pasludinājumiem, tevi ietverošie ārējie apstākļi vairs neietekmēs tavu noskaņojumu, attieksmi un reakciju.

Jēzus mums šeit stāsta, ka cilvēks var vienlīdz būt laimīgs, ja viņam ir maz jeb arī ja ir daudz. Viņa mājas lielumam, mēbeļu daudzumam un kvalitātei nav nekā kopīga ar patiesu laimi. Ar to nekāda sakara nav arī tam, cik daudz vai maz naudas ir viņa bankas kontā. To neietekmē tas, vai viņš brauc ar dārgu auto vai ar sarūsējušu un grabošu.

Nestāstiet man, ka tā nav taisnība! Esmu redzējis ekstātiska prieka pilnus cilvēkus, kuriem šajā pasaulē nekas nepiederēja.

Vai tu saki: „Es tā nespēju dzīvot.” **Nē, tu vari!** Kad Dievs radīja kristieti, Viņš radīja supermeni. Pārtrauc par sevi domāt no dabīgā redzes viedokļa! Ja tevī mājō Kristus, tev ir „manta māla traukos” (2. Korint. 4:7), tu esi pārdabisks. Tomēr tu neesi pārdabisks, lai valdītu pār citiem, bet pārdabisks laimē, lai kļūtu pārdabisks kalpošanā.

III. Visu svētību pamats visu kristiešu dzīvēs ir gara nabadzība.

„Svētīgi garā nabagie, jo tiem pieder debesu valstība.” (Mateja 5:3)

Tas ir pamats, visas citas svētības balstās uz to. Tas ir kristietības pamatprincips, kā mēs to lasām vēstulē filipiešiem par Jēzus iztukšošanos: „Kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs. Un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2:6-8).

Jēzus pirmais solis inkarnācijā bija pašpazemošanās, sevis iztukšošana, lai kļūtu par vergu. Tātad, inkarnētā Kristus pirmais solis bija demonstrēt „svētīgi garā nabagi”. Viņš kļuva nabags, lai daudzus darītu bagātus, kā Pāvils varēja teikt arī par sevi: „Viņš kļuva nabags, bet vienmēr priedīgs; kā nabagi, bet kas

dara daudzus bagātus; kā tādi, kam nav nenieka, un kam tomēr ir visas lietas” (2. Kor. 6:10). Viens no kristietības paradoksiem ir tas, ka, kļūstot nabagi, mēs daudzus darām bagātus.

Kad kļūstam par neko, mēs topam pilnīgi neatkarīgi no lietām, lai kļūtu pilnīgi atkarīgi no Dieva, absolūti piesaistīti Dievam un galīgi nesaistīti ar lietām. Šajā procesā Dievs var dot visu, kas mums vajadzīgs. Tas mums pasniedz pirmo laimes kausu. Pirmās svētības kauss paliek pilns un pāri plūstošs tik ilgi, kamēr, nepārtraukti sevi aizliedzot, paliekam Jēzū.

„Svētīgi garā nabagie” ir pirmais zieds mūsu daudzveidīgajā skaistajā buketē. Ikviens svētība ir ar savu garšu. Tai ir atšķirīga smarža. Viena līdzinās gardēnijai, cita rozei, tulpei u.t.t. Piemēram, sirdsšķīstības laimei ir savādāka smarža nekā pēc taisnības izsalkušā un izslāpušā laimei.

Kad esam nonākuši līdz garā nabadzības dziļumiem, tad mūsu gaušanās, brāļu tiesāšana, citu kritizēšana pieder pagātnei. Mēs esam aizbēguši no sevis žēlošanas, skumjām un mēs izplatām prieku visur, kur ejam. Mums patiešām pieder debesu valstība.

IV. Visas pārējās svētības ir celtas uz pirmās – uz gara nabadzības.

„Svētīgi tie, kam bēdas...” (Mateja 5:4) līdzinās teicienam „kas ar asarām sēj, tie ar gavilēm pļaus” (Ps. 126:5). Tā ir raudāšana par to, par ko Jēzus raud, bet, esot laimīgam, Viņa ciešanu sadraudzībā, kad asaras līst pār mūsu vaigiem.

„Svētīgi lēnprātīgie ...” (Mateja 5:5). Tas ir būt tādām, kāds bija Mozus, kā paplašinātajā Bībelē teikts: „...lēnprātīgie (rāmie, pacietīgie, izturīgie)”. Ja dzīvojam šajā svētībā, tad nebūs asumu un skarbuma.

„Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības...” (6. p.). Izsalkums pēc Dieva lietām iznīcina visa veida izsalkumu pēc pasaules, pēc tās ģērbšanās stila, mūzikas, greznības un niekiem.

„Svētīgi žēlsirdīgie ..” (7. p.), kad žēlsirdība piepilda sirdi, tad tiek piedots visiem, kas mūs ir ievainojuši.

„Svētīgi sirdsšķīstie...” (8.p.). Sirds tīrība izceļ gaismā Dieva atklāsmi tā, ka mēs spējam saprast pilnīgo un pieņemamo Dieva gribu.

„Svētīgi miera nesēji...” (9. p.). Tie ir tie, kuri spēj strādāt kopā gan ar draugiem, gan ar ienaidniekiem bez naidīguma vai ļauna prāta.

„Svētīgi taisnības dēļ vajātie.. jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus ..” (10., 12. p.). Uzverot vēlreiz, ja mūsu Kristietība ir saskaņā ar Kristu, mēs nebūsim saskaņā ar pasauli, un daudzi mūs ienīdīs un nicinās. Tomēr mūsu alga ir liela debesīs.

Un tad Jēzus teica: „Jūs esat zemes sāls.. Jūs esat pasaules gaisma!” Ak, kaut mēs nekad nezaudētu šo saikni! Šodien praktizējošā draudze nav ne sāls, ne gaisma, jo tā ir zaudējusi redzējumu par svētību pasludinājumiem. Ņem šodien savu krustu un izej debesu valstībā caur gara nabadzību, un tu iegūsi laimi, kas nav atkarīga no apstākļiem. Tu kļūsi par Jēzus gaismu un par garšu pazudušajai un nīkstošajai pasaulei.